

Hvem eier barnelitteraturen?

Hvorfor skal bare psykologer ha rett til å anmelde psykologisk litteratur som også er skrevet for barn?

TEKST

Hedda Vormeland

PUBLISERT 2. juli 2014

Hedda Vormeland svarer på kritikken fra Svein Øverland i forrige nummer. Vormelands anmeldelse av boken stod i Psykologtidsskriftet nr. 5/14.

DEBATT: BOKANMELDELSE

I vår ble jeg bedt om å anmelde Anne Kristine Bergems bok *Pappa»n min er syk i tankene sine* for Psykologtidsskriftet. I juniutgaven kritiserer Svein Øverland anmeldelsen min, hvor jeg blant annet pekte på at tekst og illustrasjoner begrenser leserens mulighet til å bruke fantasi og empati. Øverlands innlegg bærer preg av indignasjon over valget av anmelder, altså undertegnede – som han skriver «ikke er psykolog, og uten erfaring med å arbeide med barn». Boka det dreier seg om, har en

vaskeseddel hvor det står at den er «skrevet for barnehage- og småskolebarn som har foreldre med alvorlige psykiske helseplager ». I forordet skriver forfatteren om boka at den «kan også leses av barn alene, men barna vil få mer ut av boken når den leses sammen med en voksen». Likevel fastslår Øverland kontant at dette «ikke [er] en bok for barn», forteller at boka «er et godt verktøy», og avslutter med å insinuere at jeg «mangler innsikt i eller forståelse for dette viktige temaet».

Langt mer interessant enn min personlige historie og eventuelle erfaring med temaet er spørsmålet Øverland ikke stiller, men likevel besvarer mellom linjene: Hvem skal ha lov til å si noe om barnelitteratur? Øverland er psykolog og har brukt denne boka i sitt arbeid. Selv er jeg altså litteraturkritiker og utøver det som er *mitt* fag. Øverland ser ut til å mene at boka i kraft av sin nytteverdi er uangripelig og ikke bør vurderes som kunst. Jeg tillater meg å være uenig. For de barna som trenger denne boka, er det naturligvis flott at den finnes. Som jeg også skriver i anmeldelsen, har boka utvilsomt sin misjon. Men det betyr ikke at den ikke kunne vært bedre. Barn som er pårørende til psykisk syke, fortjener – i likhet med alle andre barn – en litteratur som strekker seg og blir stadig bedre, en litteratur som skjerpes i møte med konstruktiv kritikk.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 51, nummer 7, 2014, side

TEKST

Hedda Vormeland, litteraturviter og oversetter